LTK Beets

D 20

—

Bij het Open Graf van
da Costa
Nieuwekerk, Amsterdam. 3 Mei 1866.

=

Rust Zacht, vurige Leon van het Oosten;
Israëliet Zonder bedrog; beminde
Zanger; Ootmoedig Belijder,
Moedig Strijder, Geduldig Lijder;
Getrouw Getuige van Jezus Christus
en dien Gekruisigd; Edelen Aard; Onsterf-
elijken Geest!
Maar wat spreek ik van Aard en
Geest. Deze worden niet begraven.
Zij rusten niet; zij werken. Dat
Aard verlustigt Zich thans in de
Gewesten der Volkomene, der Onbe-
Zoedelden, der Eenige Liefde,
en voor dien Onsterfelijken Geest
Zijn dienaar Wegen van werkzaamheid
Ontsloten der Verheerlijking van God
en Zijnen Groeten Leon.
Dit Betuigt; dit Bemoedigt;
dit Vermaant aan.

Amen.

P. Hoekstra D.D.

Wat dank, wat lof, dat
zal het zijn
als na de strijd
Van 't machtloos waakhart,
't heimlijk verlammen,
Ons hart zich ophaalt aan
't zoet
Van blijde tijding: "Aangekomen -
Gezond - Overwinnaar - Dank zij God!"

O, spreeklip smake 't Moederhart
Die zegt, de smart
Verpoedelende van 't moeilijk scheiden:
Vaarwel, vaarwel, de Koningin
waakt!
Gods Engelen mogen 't schip
geleiden,
Dat Boerhaemondelen blijdagen maakt!

Nicolaas Beets.

Mijn kleinkroost prevaart vast en klom
Al fiks een oriental Zeeuw;
Een aardig meisje leidt den dans,
Met rozen op de koonen.
Grootmoeders lieve naam draagt zij,
– O Vorde 't een Heide! –
Een tweetal knapen leert naar mij;
Gods Legen 'ruste op beide!
Tibet heb ben van den andren kant
Hun paarden naar verwaaren,
Naar namen, voor hun Vaderland
En liefs te vroeg gestorven.
Maar met wat kamay, en naar mij
Of wat zij leeren Zeeuws,
Ik bleef den ouden gaarne Zeeuw
En oud vol van Heldenmoed
Van dien als Heldenkinderen!

Februari
1877.

D. B.

Aan

Agnes,

Maandag jarig te Amsterdam
Dinsdag verwacht te Utrecht

—

Kon overmorgen aan mijn Lait
te lief der Leiluchten te zien. Mijn Lippen,
die ik dat Lart geboden werd.
Maar die mijn Jeden niet wil
ontglippen!
Een kind, een handdruk, of een
traan,
Dat alles eens Lees-Lees-goed
verstaan.

Londag avond.
(1 Oct. 1882)

Uw
Vader

26 April.

Aan Dirk en Clara.

Voert golven, wind en stroom, aan Vaders groot
Dit Woordeke mist naar Oosterjongengloed
Of 't koozen puut, zijn kinderen te gemoet,
En door den weten
Dat in zijn borst nog klopt het gelfde hart,
Dat veelvuldig in het zijn verheugt en smart
Dat hart, dat nog wel menig jonger tart
In 't niet vergeten.

Zijn jaren klimmen en zijn leftijd slijt.
Toch voert nog de oude lust tot de oude vlijt
Veel spaart mij God dat menig ander lijdt,
En doet verkwijnen.
Geen zegen faalt, geen dankbaarheid, geen heuschen Goed.
De lieve jongen, dien gij mijnen moet,
Maakt mij des levens avond dubbel zoet,
Met al de mijnen.

Maar gij zijt verre en blijft het. Wederzien,
Voor elk van mij, kost op een zwak Misschien...
Wat zoud! Indien de Allgoede, wien ik dien,
Recht in blijft sparen;
Blijft sparen en bewaren in zijn gemoet
Van 't lieflijk zoet van uw vereenigd lot,
Tot gij thuis komt, als gij gespaard door God,
Met dank in 't hart in 't open oog mocht staren!

Nicolaas Beets.

Blijft sparen en bewaren bij 't genot
Van 't heilig Zoet van uw vereenigd lot,
Tot gij, uw Kind, als gij gespaard voor God,
Met dank in 't hart, in 't open oog mogt
staren!

Nicolaas Beets.

1 Dec. 1890, Op Het Loo

De Zon beschee met vriendlijke Licht,
Op d'eerste der December dagen,
Het Loo, als voor mijn aangezicht
Zijn Vorst en Heer werd uitgedragen.
De Kroon praalde, in haar Zaligen glans
Op 't dekzel van zijn Caets te droning,
En rozen- en cipressen krans
Sprak van de Liefde voor den Koning.

Zoo stil en plechtig kwam de Stoet
Mijn Huisvest eenen voorbij getogen.
Ik zag hem leg met rol gesloten,
Verbleekten mond en roerlooze oogen.
Nog bleef ik op 't verlaten plein
Met ingehouden adem staren,
Als reeds de Caetsen van den trein
Aan mijn gezicht ontrokken waren.

't Was doods hier en eedig om mijn Heen;
Geen stem op straet werd vernomen;
't Scheen in 't verlaten Huis alleen,
Waar nooit de Meester meer zou komen.

Finis

Niets hoorde ik dan de treurmuziek
Hier tonen Stervend Lot mij kwamen,
En 't siddren dan de vensterramen
Op 't eer burgs aan 't Vorstlijk lijk.

Ik ben de Eenzaal ingetreen,
Waar tot den morgen 't Prachtbed gloord
En al de Sombre pracht bendeen
Die Lot eens Konings lijkpraal hoord.
't Was uitgeblinkt, de bloemenschat
De omkransde lijkbaar rijkgedragen,
Verstrooid lag Palm- en Lauwerblad,
En de opstreê gelijk uitengeslagen....

Het pracht en praal Lag afgedaan,
Fluweel en fluers en zilverstoffen;
Even zwarte Kragen gereden me aan,
Dit meer verhaald door 't graas omploverd...
Toen ik — ik Bukt als ik 't Kerkraad —
Dit denkbeeld in mijn ziel gerezen:
Zoo uit dit Aardsch ontvonden Saal
Bald van 't Ontluisterd Vorstenhuis Nederland wezen.

Ontluisterd — dat door eigen schuld,
Als

Als Londen Jaar uit dom vergeten,
Meer door de Dood, dat ongeduld
Op ons te groot geluk gebeten.
— 'k Zag Drie Oranjes op den troon,
En Zeven dan in glans verdwenen;
Die klapt het Tiental bij de doven,
En 'k leef om zie allen te overleven.

Daar trad weer 't Kind mij voor den geest,
Dat gisteren avond, bij 't Bijna Sterven,
Zoo stil aandachtig had gevreest,
Zoo ernstig mijn Lof aangehoord,
Het Englenkopje in den glans
Van 't Aard goud der blonde Lokken,
Dan, zie ik, Hoop des Vaderlands!
Ons Koningslot is nog niet Uitgedoken.

Groen Kiesje, uit afgebouwen tronk
Zoo heil voorspellende opgeschoten,
De Vlaand, die 't aanzijn schonk,
Besproeie U met zijn dauw en regen,
Bestrale U met zijn Zaktens gloed,
En doe noch licht noch kracht ontbreken
Aan de Onvaardbre, die U kweeken
Baken en Burgers moet.

H. B.

SOCIETEIT HARMONIE.

Nog één Één.

(Oct. 1895. A° aet. 82.)

't Land mijn laatste Herfst gekomen
En leest ik, albestuurend God!
In 't Lover dozzende aan mijn boomen
't Mijn nabij bedreigend lot?
Of zal ik eenmaal nog de vlagen
Van 't guure Winterweer verdragen
En, na een menig langen nacht,
Wagend de korte Dagen groeien,
De lieve Lente zien herbloeien,
Dan Zomer naadren met zijn pracht?
Zal Jacobs God dees Jacob sparen
Tot dat het koren, waarnaar hij maakt,
Tot dat hij met zijn grijze haren,
Aan de overzij der Oosterbaren
Dien Herfst aan zijn hart ontvang,
Dien hij gemist heeft al te lang?

O Gij,

O Gij, die zulk een stroom van Leggy
Hebt uitgegoten op Uijn wegen,
En zoveel troost gelúwd aan mant,
Uijn God altijds op t dwegh geprezen
Ook waar de trenen werd afgeweken
Om t beetre dat geschonken werd,
God van Genade en alvermogen,
Ontfermer met die vriendlyke oogen
En met dat Godlyk Vader-hart
Vergeven en Vader ons dagen,
En Vader met een Kinds ontzag,
Vor hun barmhartig welbehagen,
Nog dit, dit eene nog, te vragen!
Blijf, blijf dyn Lake Kracht toedragen,
En leg hem dat hij hopen mag!

Pulcher Rhodes.

Kom!

Kom, Vader, bid uw Zoon, kom, Zoon, tot uwen Vader!
En, Vaartuig dat den weerd die van verlangen brandt,
Fliep d' Indisch' oceaan, dring de Engte door, en nader
Dan dag tot dag 't Europesch strand!

Kom tot den hoogbejaarde, een 't lict Zij met een leven,
Dat de Almacht opbouwdt in de borst die naar hem smacht!
Kom tot dat Eenig Kind, voor wien een kind gebleven,
En Die het in Zijn jongling wacht!

Kom, Die de Vrienden deer van eigen jonglingsjaren,
Al mannen nu van zang en aanzien, kracht en deugd!
Twee hunner hof de dood, maar die Zijn schicht bleef sparen,
Zien naar en zit met dubble vreugd.

Kom tot uw Vaderland! Gij miste in 't schitterend Oosten
't Aandoenlijk schoon van 't Hollandsch landschap steeds met leed,
't Verlangst en dan 't ontbeerd door 't volk genoten te troosten,
En Wacht en in Zijn Zomerkleed.

25e April 1896.

B.

Kom!

Kom Vaders tot Uw Zoon, Kom, Zoon, tot Uwen Vader.
En, Vaderlijk dat hem voert die van verlangen brandt.
Kliefj d'Indische Oceaan, dring de Engte door, en nader
Van dag tot dag 't Europisch Strand.

Kom tot den Zoon gegaan der, eer 't uit Zij met een Leven
Dat de Almacht opbouwt in de Borst die waar de Smacht;
Kom tot dat Eenig Kind, voor 't een kind gebleven
En die heft in Zijn Jonglings Kracht.

Kom die de Vrienden meer van eigen Jonglings jaren
Als mannen en van langen aanzien, krocht en dengo
Twee Kunnen Trots de Dood. maar die Zijn Schuld bleef
Een waar 't uit met dubble Sparen.

Kom tot Uw Vaderland! Gij miste in 't schitterend Oosten
't Aandoenlijk schoon van 't Hollandsch Landschap Dees
't verlangt 't van 't Ontbeert door 't volst Genot met Leed
En wacht 't in Zijn Zomerkleed!

25 April 96.

JB

Gods hand.

Mijn God! ik zie uw hand in alle dingen
Van lief en leed,
Ook waar de tranen mijn bedroefde oogen springen
Om 't geen Zij deed;
Ik voel uw hand in lijden en verblijden,
Genot en smart;
Ik kus uw hand, ook in mijn bangste tijden...
Zij is niet kwaad.

—

Zij wist het eigen oogmerk te doorzien, leeren,
Ik kust het stijf;
Doet leer, maar goed, en kent geen schaadlijk streelen
In goedheid schijn.
Zij wijst de ziel, omringd van duisternissen,
Het lichtpunt aan;
Die beter weg in alle dingen dwingt te missen,
En helpt ons gaan.

—

Zij geeft Zoo veel; Zij kan Zoo rijk vergoeden
Waar zij beroofd,
Standvastig Teer in 't Sparen en behoeden
Van 't buigend hoofd;
Zoo onbekend een gunst, een beetje gunst te toonen,
En wijsheid straft,
Verdiende straf, doch onverdiend belonen
Beschamend af.

—

Mijn God! ik heb uw hand in al mijn wegen
Gezien, gevoeld;
Heb denk! met wat ze ook bracht, wat altijd Zegen,
Rad heil beveld.
O, Als ik eerlang het Eindgen dit kwaad bluschen
Dat Leven Leekt,
Zij ernde en daar eerbre dagtijd te kunnen
Mijn brood gereed.

S. Jonkers
1896.

6 Januari 1902.

Lang als weder
Wacht Gij niet bidden
Bij Uw verjaren ....
Gesprongen jaren!
Gehoorten luit!
Het dichtwerk uit!

Het hart wachtaans
des ouden jaars
Verzuelt Uw slagen,
die dag de dagen
Brengt tieuwen Goed
In 't oud gemoed.

Frank

Dank, dank zij God,
voor 't kalig lot
Hij mag beschoren,
't Geluk in de echt
voor hen gelegd
die Hem behoren.

En gij, mijn Vrouw!
Ebo lang, zoo trouw
Mij bijgebleven,
Van God gegeven,
voor God gekaard,
Zijt die gij waart
Geheel uw leven!
Wees, die gij zijt
Nog langen tijd!

Deel, als gij deedt,
deel wel te moe,
Een linde toe,
En 't lief en leed
Mij toegewogen;
En, alsdat mijne hoond den
adem uit,
Wees daar, en sluit
Mijne bekende ogen!

B.